

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάτμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρουσιάζει τήν χάραν ημών θρησκείας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως άγάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Ἐσωτερικῶς	Ἐξωτερικῶς	ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879	Διά τῶν Πρακτικῶν Ἐσωτ. λ. 10. Ἐξωτ. λ. 15.
Ἐτησία . . . . . 8ρ. 8.—	Ἐτησία . . . . . 9ρ. 10.—		Φύλλα προηγουμένων ἔτων, Α' καὶ Β' περιόδου
Ἐξάμηνος 4,50	Ἐξάμηνος 5,50		τιμῶνται ἰσοῦτον λην. 25
Τριμηνίος 2,50	Τριμηνίος . . . . . 3.—	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Αἱ συνδρομαὶ δεχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.		ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	Ὅδος Ἐδριαιδοῦ 88, παρὰ τὸ Βαρβάκειον
Περίοδος Β'—Τόμος 24ος	Ἐν Ἀθήναις, 25 Μαρτίου 1917		Ἔτος 39ον.—Ἄριθ. 17

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυσθιστόρημα υπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Στὸ μικρότερον πλάτος της, δηλαδή ἀπὸ τὰ Καμίνια ὡς τὸν ἀντίστοιχο ὄρμος τῆς δυτικῆς ἀκτῆς, ἡ νῆσος ἦταν ἕξι μίλλια μόνο. Ἄλλὰ τὸ μεγαλύτερο μῆκος της, δηλαδή ἀπὸ τῆ σιγρόνα τοῦ καρχαρία ὡς τὴν ἀκρὴ τῆς σύρρας, ἦταν ἐπάνω ἀπὸ τριάντα.

Ὅσο γιὰ τὸ ἔσωτερικόν, ἡ γενικὴ ὄψις ἦταν αὕτη: διασῶδης ὡς ὅλο της τὸ μεσημέρινόν μέρος, ἀπὸ τὸ βουνὸ ὡς τὴν ἀκρογιαλιά, ἡ νῆσος ἦταν γυμνὴ καὶ ἀμμόδης στὰ βορεινὰ.

Μεταξὺ τοῦ ἡραιστείου καὶ τῆς ἀνατολικῆς ἀκτῆς, ὁ Κύρος Σμιθ καὶ οἱ σύντροφοί του, μὲ πολλή τους ἐκπληξί, εἶδαν μιά λίμνη, τριγυρισμένη ἀπὸ δένδρα, καὶ δὲν ὑπόπτευαν καθόλου τὴν παρουσίαν της.

— Ἀρὰ γε, εἶνε λίμνη γλυκοῦ νεροῦ; ρώτησε ὁ Σκίλεττ;

— Βεβαίως, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός. Φαίνεται στὸ ἴδιον ἐκίκεδόν μετὰ τὴ θάλασσα, ἀλλὰ θὰ εἶνε τρακόσια τουλάχιστον πόδια ψηλότερα. Καὶ τρέφεται ἀπὸ τὰ νερά τοῦ βουνοῦ.

— Βλέπω ἕνα ποταμῆκι καὶ χύνεται μετὰ εἴπε ὁ Χάρμπερτ, δείχνων ἕνα στενὸ ρυάκι, καὶ θάρχιζε βέβαια ἀπὸ τὰ δυτικὰ ριζοβούνια.

— Πραγματικῶς, ὑπέλαβε ὁ Κύρος Σμιθ. Κι' ἀφοῦ

αὐτὸ τὸ ρυάκι τρέφει τὴ λίμνη, θὰ ὑπάρχει, πρὸς τὸ μέρος τῆς θάλασσης κάποιον ἀλλάκι, γιὰ νὰ φεύγη τὸ περισσεῦον νερό.

Τὸ μικρὸ αὐτὸ ποτάμι τῆς λίμνης καὶ τὸ ἄλλο καὶ ἤξεραν, ἦταν ὀλόκληρο τὸ ὑδρογραφικὸ σύστημα, ὅπως τυλλάχιστον τὸ ἐβλεπαν τώρα. Πολλὸ πιθανὸν ὅμως νὰ ἔτρεχαν πρὸς τὴ θάλασσα κι' ἄλλα μικρὰ ποτάμια, ἀνά-

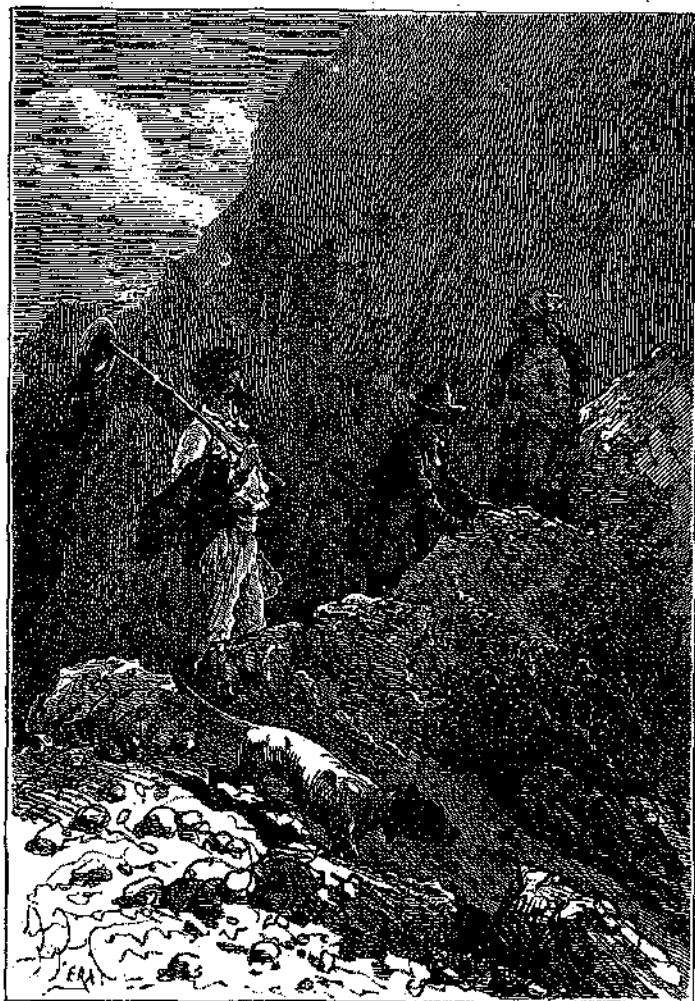
μεσα στὰ δένδρα τοῦ ἀπέραντου δάσους, καὶ ἐτκέπαζε τὰ δύο τρίτα τοῦ νησιοῦ. Ἔπρεπε νὰ τὸ συμπεράνουν κι' ἀπὸ τὴν γονιμότητα τῆς χώρας ἐκεῖνης, καὶ τὴν παρουσίαν τῶν λαμπρότερων δείγματα τῆς γλωρίδος τῶν εὐκράτων ζωνῶν. Μόνο τὸ βορεινὸ μέρος, ἀνυδρο καὶ γυμνὸ καθὼς εἶπαμε, ἀποτελοῦσε μιά ζωηρὴ ἀντίθεσι πρὸς τ' ἄλλο, τὸ βροσερό, τὸ κατακρῆσινον.

Τὸ ἡραιστείο δὲν ἦταν ἀκριβὸς στὴ μέση τοῦ νησιοῦ. Ἰσθμῶντο στὸ βορειοδυτικὸ μέρος κι' ἀποτελοῦσε τὸ σύνορον ἀνάμεσα εἰς τὴς δύο ζώνες. Στὰ μεσημβρινὰ, τὰνατολικὰ καὶ τὰ δυτικὰ ριζοβούνια, ἡ βλάστησις ἦταν τόσο ἀρθρονή, ὥστε τὰ σκέπαζε. Τὰ βορεινὰ ὅμως ἦταν γυμνὰ κι' ἐβλεπεσ τῆς διακλεδώσεως των κατέβαιναν ὡς τὴν ἀμμόδην πεδιάδα. Στὸ μέρος αὐτό, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν ἐκρήξεων, ἡ λάβες καὶ ἐχύνοντο, εἶχαν ἀνοιξή πέρασμα κι' ἕνα πλατὺ χαντάκι ἐφθανε ὡς τὸ βορειοανατολικὸ ἀκρωτήρι.

Ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ κώνου, τὸ νησί ὅλο ἐφαίνετο σὰν σὲ ἀνάγλυφο χάριτι μὲ διάφορα χρώματα, πράσινα στὰ δένδρα, κίτρινα στοὺς ἀμμούς καὶ γαλάζια στὰ νερά.

Ὁ Κύρος Σμιθ κι' οἱ σύντροφοί του τὸ ἐκύτταξαν καλά ὡς μιά ὄρα καὶ προσπάθησαν νὰ ἐντυπώσουν στὸ νοῦ τους τὸ σύνολο μ' ὄψεις τῆς λεπτομέρειας. Ἐνα σοβαρὸ πρόβλημα ἔμενε τώρα νὰ λυθῇ, — πρόβλημα μεγάλης σημασίας γιὰ τὸ μέλλον τῶν ναυαγῶν:

Τὸ νησί ἦταν κατοικημένο;

[Ὁ Πέγκροφ ἐπὶ γαίης μπροστά, ἀκολουθῶν τὸν Τόπ...

Θά μπορούσε κανείς, να παντήγη αρ-
νητικά. Πουθενά δεν έφαιναν έργα
από ανθρώπινο χέρι. Ούτε ένας μικρός
συνοικισμός, ούτε μια καλύβη μονάχη.
Κι' ούτε κανόνες, ούτε τίποτ' άλλο, που
να μαρτυρούσε την παρουσία ανθρώπου.
Είπε τώρ' αλήθεια, ότι ένα διάστημα
τριάντα μιλίων έχωριζε τους εξερευ-
νητάς από τα τελευταία άκρα του νη-
σιού, δηλαδή από την ούρα εκείνη που
άπλωνε στα νοτιοδυτικά, κι' αν ή-
πληχε καμιά κατοικία εκεί - κάτω,
ούτε τα μάτια του Πέγκροφ δεν θά μπο-
ρούσαν να τη διακρίνουν. Ήταν επί-
σης αδύνατο να την ιδούν, αν εκρύπτετο
μέσα στα κικνά εκείνα δάση. Συνή-
θως όμως, οι νησιώτες κατοικούν στα
παρθαλάσσια, κι' όλες εκείνες ή ά-
κρογιαλιές έφαιναντο έρημες.

Πρός το παρὲν λοιπόν, ως να τὸ ἐ-
ξευρενήσουν καλλίτερα, μπορούσαν να
συμπεράνουν ότι τὸ νησί ήταν άκατοι-
κητο.

Ἄλλα μήπως έσυχνάζετο, σὲ ὠρι-
μένη τουλάχιστο ἐποχή, ἀπὸ τοὺς ἰθα-
γενεῖς τῶν γειτονικῶν νησιῶν; Δύσκολο
νάποκριθῆ κανεὶς ἔς αὐτὴ τὴν ἐρώτησι.
Κανέν' ἄλλο νησί δὲν ἐφαινετο σὲ ἀκτίνα
πενήντα μιλίων. Ἄλλα πενήντα μιλ-
λια εὐκόλα θά μπορούσαν νὰ διανοθῶν,
εἴτε ἀπὸ τὰ πρῶτα ὁ τῶν Μαλαίων, εἴτε
ἀπὸ τῆς πρὸ γῆς τῶν Πολωνησιω-
τῶν. Ἐπρεπε πρῶτα νὰ ἐξετάσουν ἂν
τὸ νησί ήταν ἀπομονωμένο ἐπὶν ἀπέ-
ραντο Ἐιρηνικὸ ἢ ἂν εἰρίσκετο κοντὰ
σὲ κανέν' ἀρχιπέλαγος. Ὁ Κύρος Σμιθ
θά κατώρθωνε, χωρὶς ἐργαλεία, νὰ
προσδιορίσῃ τὴ θέσι του, τὸ γεωγραφικὸ
τοῦ μῆκος καὶ πλάτος; Πολὺ δύσκολο.
Καὶ ἐπὶ ἀμυβολία, ἔπρεπε νὰ πάρουν
τὰ μέτρα τοὺς ἐναντίον ἐνδεχομένης ἐ-
πιδρομῆς ἀγρίων γειτόνων...

Πρὶν καταθεῶν αὐτὰ νησάκια ἀπὸ τὴν
κορυφή εκείνη, ὁ Κύρος Σμιθ ὕψωσε τὴ
φωνή του, ἤρεμη καὶ σοβαρή, καὶ τοὺς
εἶπε :

— Φίλοι μου, αὐτὴ εἶνε ἡ γωνίσα
τῆς γῆς, ὅπου μᾶς ἔριξε τὸ χέρι τοῦ
Παντοδυναμοῦ. Ἐδῶ θά ζήσουμε, ἴσως
πολὺν καιρὸ. Μπορεῖ όμως νὰ μᾶς ἔλθῃ
καμμιὰ ἀνέλπιστη βοήθει, νὰ περάσῃ
κατὰ τύχη, γιατί αὐτὸ τὸ νησί δὲν ἔχει
καμμιὰ σπουδαιότητα, καμμιὰ σημασία,
δὲν παρουσιάζει κανὲν ἕνα καλὸ λιμάνι
καὶ εἶνε φόβος νὰ βρεῖσκειται μακριὰ ἀπὸ
τὸν δρόμο τοῦ ἀκολουθοῦν συνήθως τὰ
πλοῖα νὰ πέφτῃ δηλαδή πολὺ χαμηλά,
πρὸς νότον, γιὰ τὰ πλοῖα ποὺ ἐπισκέ-
πτονται τὰ νησιά τοῦ Ἐιρηνικοῦ, καὶ
πολὺ ψηλά, πρὸς βορρᾶν, γιὰ τὰ πλοῖα
ποὺ πηγαίνουν ἐπὶν Αὐστραλία ἀπὸ τὸ
ἀκρωτήριο Χέρν. Δὲν θέλω, βλέπετε,
νὰ σᾶς κρύψω τὴ θέσι μας...

— Καὶ δὲν εἶνε ἀνάγκη, ἀγαπητέ

μου κ. Σμιθ, ἀποκριθῆκε ζωηρὰ ὁ ρε-
πόρτερ. Ἐχετε νὰ κάμειτε μὲ ἄντρες.
Ἐχουν πεποιθῆσι σὲ σᾶς καὶ μπορεῖτε
νὰ βραῖζεσθε ἔς αὐτοὺς. — Ἀλήθεια,
φίλοι μου;

— Θὰ σᾶς ὑπακούω σὲ ὅλα, κύριε
Σμιθ! εἶπε ὁ Χάρμπερι, πιάνων τὸ χέρι
τοῦ μηχανικοῦ.

— Ἀρέντης μου παντοῦ καὶ πάντα!
ἐφώναζε ὁ Νάβ.

— Κ' ἐγὼ, εἶπε ὁ ναύτης, νὰ μὴ
μὲ λένε Πέγκροφ, ἂν δευλιῶσω ποτέ!
Θέλετε, κ. Σμιθ, νὰ κάμωμε αὐτὸ τὸ
νησί μιὰ μικρὴ Ἀμερικὴ; Νὰ κτίσωμε
πόλεις, νὰ στούσωμε σιδηροδρόμους,
νὰ ἐγκαταστήσωμε τηλεγράφους, καὶ
μιὰ μέρα, ἅμα μεταμορφωθῆ καὶ πολι-
τισθῆ νὰ, τὸ προσφέρουμε ἐπὶν κυβέρ-
νησι τῆς Ὀμοσπονδίας! Ἐνα πρᾶγμα
μόνο ζητοῦ.

— Τί; ρώτησε ὁ ρεπόρτερ.

— Νὰ μὴ θεωροῦμεθα πιά ὡς ναυα-
γοί, ἀλλὰ ὡς ἄποικοι ποὺ ἦλθαν ἐδῶ
νάκοικίσουν!

Ὁ Κύρος Σμιθ ἐγέλασε κ' ἡ πρό-
τασις τοῦ ναυτῆ ἔγινε δεκτή.

— Καὶ τῶρα, δρόμο γιὰ τὰ Καμίνια!
ἐφώναζε αὐτός, κατενθουσιασμένος.

— Μιὰ στιγμή, φίλοι μου, εἶπε ὁ
Κύρος Σμιθ. Νομίζω, ὅτι πρέπει νὰ
δώσωμ' ἕνα ὄνομα ἔς αὐτὸ τὸ νησί, κα-
θὼς σὲ ἄκρωτήρια, ἐπὶν κόλπους καὶ
στὰ ποτάμια ποὺ βλέπουμε.

— Ἀκαμρά! εἶπε ὁ ρεπόρτερ. Αὐτὸ
μπορεῖ νὰ πλοποιήσῃ τῆς ὁδηγίης ποῦ
θά ἔχουμε νὰ δώσωμε ἀργότερα ἢ νὰ
λάβουμε.

— Πραγματικῶς, ἐπρόθεσε ὁ ναύ-
της, εἶνε κατὰ τὴ νὰ πορὴ κανεὶς νὰ
λέῃ ποῦ θά πάῃ κι' ἀπὸ ποῦ ἦλθε. Θὰ
τοῦ φαίνεται τουλάχιστον ὅτι κάπου
εἶνε.

— Ἀνὰ Καμίνια! παραδείγματος χά-
ρι! εἶπε ὁ Χάρμπερι.

— Νὰ το! ἀποκριθῆκε ὁ Πέγκροφ.
Αὐτὸ τὸνομα μοῦλθε ἔτσι μονάχο του.
Θὰ τὸ κρατήσωμε, κύριε Σμιθ;

— Ἐνοεῖται. Ἡ πρώτη μας κατοικία
εἶνε πιά βαπτισμένη. Καμίνια!

— Μὰ καὶ γιὰ τὰλλα δὲν θά δυσκο-
λευθῶμε, ἐξακολούθησε ὁ ναύτης. Ἄς
τοὺς δώσωμε ὀνόματα ὡς τὸν Ροβινσῶ-
να, ποῦ μοῦ διάβαζε τόσες φορές τὴν
ἱστορία του ὁ Χάρμπερι: Ὁ ρομὸς
Πρόνοτα, Ἄκρωτήριον Δια-
φυσθεῖσης Ἐλπιδος καὶ οὕτω
καθεξῆς.

— Ἡ καλλίτερα ἄς τὰ βαπτίσουμε
μὲ τὰ ὀνόματα τοῦ κ. Σμιθ, τοῦ κ. Σπί-
λετ, τοῦ Νάβ! ἐπρότεινε ὁ μικρός.

— Τὸνομά μου; ἐφώναζε ὁ Νάβ,
δείχνων τὰ κάτασπρα δόντια του.

— Γιατί ὄχι; ὑπέλαβε ὁ ναύτης. Τὸ
λιμάνι ἔφαρνε «Πόρτο - Νάβ», τὸ ἄ-
κρωτήρι «Κάβο-Γεδεῶν». Ἀσχῆμα εἶνε;

— Θὰ προτιμοῦσα ὀνόματα, ποῦ νὰ
μᾶς θυμίζουν τὴν πατρίδα μας, τὴν ἱ-
στορία μας, τὴν Ἀμερικὴ μας! εἶπε ὁ
ρεπόρτερ.

— Γιὰ τὰ κυριώτερα τουλάχιστον, τὸ
παραδέχομαι, ἀποκριθῆκε ὁ κ. Σμιθ.
Αὐτὸν τὸν μεγάλο ἀνατολικὸ ὄρμος, πα-
ραδείγματος χάρι, ἄς τὸν ὀνομάσωμε
"Ὀρμος τῆς Ἐνώσεως" τὸν ἄλλο, τὸν
μσημβρινό, ἄς τὸν ποῦμε Οὐάσιγκτων'
τὸ βουνὸ αὐτὸ, Φραγκλῖνο' τὴ λίμνη ἐ-
κείνη, Γκράντ. Τὰ ὀνόματα αὐτὰ θά
θυμίζουν τὴν πατρίδα μας καὶ τοὺς με-
γάλους πατριώτες ποῦ τὴν ἐτίμησαν.
Γιὰ τὰ ποτάμια ὅμως, τοὺς κόλπους,
ἀκρωτήρια, τῆς γλῶσσας ποῦ βλέπουμε
ἀπὸ ἑδῶ - πάνω, θά προτιμοῦσα ὀνό-
ματα σχετικὰ μὲ τὸ σχηματισμὸ τους.
Εἶνε πιά πρακτικὰ, θὰ τὰ θυμοῦμαστε
καλλίτερα. Τὸ σχῆμα τῆς νήσου εἶνε
ἄρκετὰ ἀλλόκοτο, ὥστε νὰ μὴ δυσκο-
λευθῶμε νὰ βροῦμε ὀνόματα ποῦ νὰ τὸ
ἀπεικονίσουν. Τί λέτε καὶ σεις, φί-
λοι μου;

Καμμιὰ ἀντιλογία. Ἡ νήσος ἦταν
κάτω ἀπ' τὰ μάτια τους ὡς ξεδιπλω-
μένος χάρτης καὶ δὲν εἶχαν παρὰ νὰ
δώσουν ἀπὸ ἕνα ὄνομα σὲ κάθε ἐξέχουσα
ἢ ἐιζέχουσα γωνία τῆς καὶ σὲ κάθε ὄ-
ψωμα τῆς. Ὁ Γεδεῶν Σπίλετ θὰ τὰ
ἐσημείωνε στὸ πρόχειρο σχεδίασμά του
καὶ ἡ ὀνοματοθεσία θά ἐτελείωνε.

Ἐδῶσαν λοιπὸν τὰ ὀνόματα Ἐνω-
σις, Οὐάσιγκτων, Γκράντ
καὶ Φραγκλῖνος, ὅπως τὰ εἶχε
προτείνει ὁ μηχανικός.

— Τῶρα, εἶπε ὁ ρεπόρτερ, αὐτὴ
τὴν χερσόνησο, ποῦ ἐκτείνεται στὰ νο-
τιοδυτικά, προτείνω νὰ τὴ βαπτίσουμε
Σερπαντῖνα (ὄρσειδῆ) καὶ τὴ
γυρισμένη τῆς οὔρα Ἄκρωτήρι τῆς
Σαύρας, γιατί πραγματικῶς μοιά-
ζει μὲ οὔρα ἐρπετοῦ.

— Δεκέτ! εἶπε ὁ μηχανικός.

— Τῶρα, εἶπε ὁ Χάρμπερι, τὴν ἄλ-
λῃ ἐκείνη ἄκρη τοῦ νησιού, τὸν κόλπο
ποῦ μοιάζει μὲ μισανοικτὸ στόμα μεγά-
λου φαρτοῦ, ἂν τὸν ὀνομάσωμε κόλπο
τοῦ Καρχαρία.

(Ἐπιστὰ συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΛΥΚΟΣ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Λύκος καταργάτης,
Ποῦ ἦταν νὰ τὸν γδάρῃς,
Μπήκε σὲ χωριό,

Κι' εἶπε: «Ἐγὼ εἶμαι σκύλος,
Τῶν ἀνθρώπων φίλος,
Δὲν εἶμαι θεοῦ...»

Μ' ἄκουσ' ἕνα γέρο
Νὰ τοῦ λέῃ: «Σὲ ξέρω,
Λύκο, ἀπὸ ταῦτά...»

Φύγε! μὴν τὴν πάθῃς
Κι' ἔτσι ἀμέσως μᾶθῃς
Τί θὰ εἶπῃ... ψευτιά!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΡΟΧΘΕΣ ὡς ἐ-
δῶσα ἕνα κατάλογο
τῶν φιλολογικῶν ἐ-
κείνων ἔργων, ποῦ
πρέπει νὰ διαβάσῃ
κανεὶς, γιὰ νὰ λέγε-
ται ἄνθρωπος μορ-
φωμένος. Καὶ τῶ-
ρα ματαίω μιὰν
ἀπορία σας: Ἡ μορφωσις πρέπει νὰ εἶνε
μόνο φιλολογικὴ; ἢ, ἀρκεῖ ἡ φιλολογι-
κὴ μόρφωσις γιὰ νὰ λέγεται κανεὶς
μορφωμένος; — Ὅχι βέβαια! Δὲν μπο-
ρεῖ κανεὶς νὰ ρηθῆ ὅτι τὰ φιλολογικὰ
βιβλία, τὰ ἔργα τῆς φαντασίας, ἡ Ποί-
ησις, ἡ Τέχνη, δίνουν μιὰ μεγάλῃ,
σπουδαία μόρφωσι, ἀναγκαία, ἀπαραί-
τητη, ποῦ μὲ καμμιὰ ἄλλη δὲν θά
μποροῦσε νὰ νικηθῆσθε. Ἄλλα δὲν
εἶνε ἡ μόνη, δὲν ἀρκεῖ αὕτη. Πάντα
εἶνε μιὰ μόρφωσις μ.ε.ρ.ι.κ.ῆ. Καὶ
γιὰ νὰ κοκλήσῃ κανεὶς τὴ γενικὴ ἢ
μόρφωσις ποῦ χρειάζεται, πρέπει νὰ
συμπληρωθῇ τὴ Φιλολογία μὲ τῆς ἐπί-
σης ἀπαραίτητες γνώσεις τῆς Ἐπιστή-
μης καὶ τῆς Φιλοσοφίας. Φυσικὰ, δὲν
εἶνε ἀνάγκη νὰ γίνῃ τέλειος Ἐπιστή-
μων ἔς ὅλους τοὺς κλάδους, οὔτε καθη-
γητῆς τῆς Φιλοσοφίας, εἶνε ἀνάγκη ὁ-
μως νὰποκτήσῃ τὰ στοιχεῖα καὶ τῶν
δύο. Καὶ πρῶτα - πρῶτα πρέπει νὰ ἔσῃ
Μαθηματικὰ ὅσο μπορεῖ περισσότερο* ἔ-
πειτα λίγη Ἀστρονομία, Φυσικὴ, Χημεία,
Βιολογία, Ἀνθρωπολογία, Ζωολογία,
Φυτολογία, Γεωλογία, Ὀρυκτολογία,
Παλαιοντολογία, Γεωγραφία, Ἱστορία,
Γλωσσολογία, καὶ ἀκόμη—ἀπὸ ἐδῶ
ἀρχίζει τὸ βασίλειον τῆς Μεταφυσικῆς
καὶ τῆς Φιλοσοφίας.—Ψυχολογία, Λε-
γικὴ, Ἠθικὴ, Αἰσθητικὴ. Τέλος Ἱστο-
ρία τῆς Τέχνης, Ἱστορία τῆς Θερησκείας,
Ἱστορία τῆς Φιλοσοφίας καὶ ἀρκετὴ Κοι-
νωσιολογία. Ὅλων αὐτῶν τῶν κλάδων
τῆς ἀνθρωπίνης Γνώσεως πρέπει νὰ
κατέχῃ κανεὶς τὰ στοιχεῖα, γιὰ νὰ λέ-
γεται ἄνθρωπος γενικὰ μορφω-
μένος. Κ' ἡ Βιβλιοθήκη τοῦ Κόντ
ποῦ—ἔξέχεται νὰ σᾶς τὸ πῶ προχθές,
—ἀποτελεῖται ἀπὸ 150 βιβλία, περι-
λαμβάνει 50 φιλολογικὰ, 50 ἐπιστημο-
νικὰ καὶ 50 ἱστοριοφιλοσοφικὰ.

Ἀπ' αὐτοὺς ὅλους τοὺς κλάδους, ἕνα
θά διαλέξῃ κανεὶς καὶ θὰ τὸν καλλιε-
ρήσῃ συστηματικὰ. Θὰ γίνῃ ἔφαρνε
γιατρός, φιλόλογος, νομικός, φυσικός,
χημικός, ἀστρονόμος, μηχανικός κ.τ.λ.
Ὅστε ὅμως Ἐπιστήμων τέλειος, ἔς ἕνα
ὀποιοδήποτε κλάδο, μπορεῖ νὰ γίνῃ,
ἂν δὲν ἔσῃ τὰ στοιχεῖα τῶν λοιπῶν,
—γιατί, κατὰ βάθος, ἡ Ἐπιστήμη εἶνε

μιὰ καὶ ἡ γνώσις ἀλληλεδεμένως,—
οὔτε τέλειος ἄνθρωπος, ἂν δὲν ἔσῃ καὶ
τὴν ἀπαραίτητη φιλολογικὴ καὶ καλλι-
τεχνικὴ μόρφωσι. Πάρτε ἕνα νομικὸ, ἐ-
πιστήμονα. Ψερεῖ τοὺς νόμους, τὰ διά-
φορα Δίκαια, τῆς Πολιτικῆς Ἐπιστῆ-
μης, τὴ Δημοσιονομίαν. Μπορεῖτε νὰ
φαντασθῆτε, ὅτι ὁ νομικός αὐτός, ποῦ
πιθανὸν νὰ εἶνε δικηγόρος, δικαστής,
εἰσαγγελεύς, νομάρχης, τμηματάρ-
χης Ἰπουργείου, ὕπουργός, βουλευ-
τῆς, πρέσβυς καὶ πᾶσι λέοντας,—μπο-
ρεῖ νὰ μὴν ξέρῃ τί εἶνε ἡλεκτρισμὸς ἢ
μαγνητισμὸς; ὅτι μπορεῖ νὰ μὴν ξεχω-
ρίσῃ ἕνα χημικὸ ἀπὸ ἕνα φυσικὸ φαινό-
μενος; καὶ μὴν ἔσῃ ιδέα τί θὰ πῇ φυσι-
κὸς νόμος; νὰκούῃ ἔφαρνε «τρίτογενῆ
στρώματα ἢ «πλουτωνικὴ ἐνέργεια» καὶ
νὰ τοῦ φαίνονται κινεζικὰ; ἢ νὰ μὴν
ἔσῃ καμμιὰ γνώσις φιλολογίας καὶ φι-
λοσοφίας, νὰ μὴν ξέρῃ τί ἦταν ὁ Αἰσχύ-
λος κι' ὁ Δάντης, καὶ νὰ νομίζῃ ὅτι ὁ
Ρενάν ἦταν «ἄθεος», ὅπως ἔγραφε
προχθές ἐπὶν Διάπλασι ἕνας φίλος μας;
Τὸ ἴδιο ἄ τ ε λ ἦς θὰ ἦταν κ' ἕνας
φιλόλογος ποῦ δὲν θὰ ἔξερε τὰπαραί-
τητα κοινωνικὰ, ἢ ἕνας γιατρός
ποῦ δὲν θὰ εἶχε ιδέα περὶ Ρχαήλ καὶ
Μιχαήλ Ἀγγέλου ἢ ἕνας μηχανικός—
γιατί ὄχι κ' ἕνας ἔμπορος;—ποῦ δὲν
θὰ ἔξερε τί θὰ πῇ νευρικὸ σύστημα.

Τελευταίως, ὁ κ. Ὁθων Ρουτόπου-
λος, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιά γενικὰ μορφο-
μένους ἐπιστήμονας μας, ἔγραφε ὅτι
ἀπάντησε ἀνάκατο ὑπάλληλο Ἰπουρ-
γίου, ποῦ δὲν ἔξερε τί πρᾶγμα εἶνε καὶ
τί χρώμα εἶχε ὁ θεῖλος χαλκός, ἢ πατί-
γνωστη δηλαδή γαλαζοπικρα! Ὁ ὑπάλ-
ληλος αὐτός, βλέπετε, ἂν καὶ ἀνώτατος,
δὲν εἶχε τὰ στοιχεῖα τοῦ κάνουν
τὸν μορφωμένο ἄνθρωπο. Κι' αὕτη τὴν
ἀτέλεια ποῦ εἶνε συχνότατη ἐπὶν Ἑλ-
λάδα—δὲν ἐξετάσῃ τῶρα γιὰ τοιοῦς
λόγους,—σεῖς οἱ νέοι, οἱ ἐρχόμενοι, δὲν
πρέπει νὰ τὴν ἔχετε. Τῶρα ποῦ σπου-
δάζετε, τῶρα δηλαδή ποῦ εἶνε καιρὸς,
προσπαθήστε νὰ ὀπλισθῆτε μὲ τὰ στοι-
χεῖα τὰπαραίτητα γιὰ τὴν μόρφω-
σιν. Ὅ,τι κι' ἂν γίνετε, ὅποια ἐπιστή-
μη ἢ τέχνη σκοπεῖτε ν' ἀκολουθήσετε,
κυτάξτε τὰ ἕνα παραμελήσετε καὶ τῆς
ἄλλης. Τὸ Σχολεῖο, ἀπὸ τὸ Νηπιαγω-
γεῖο ὡς τὸ Γυμνάσιον, σᾶς δίνει τὰ στοι-
χεῖα σχεδὸν ὅλων. Ἐνας καλὸς μα-
θητῆς, ἐπιμελής, βγαίνων ἀπὸ τὸ Γυμνά-
σιον, γνωρίζει πιά ὅτι πρέπει νὰ ἔσῃ
ἀπ' ὅλους τοὺς κλάδους καὶ, ἂν τοῦ λεί-
πουν ἀκίμη μερικὰ στοιχεῖα, εὐκόλα
μπορεῖ νὰ τ' ἀποκτήσῃ, διαβάων λίγο
μονάχος του. Τὸ ζήτημα εἶνε νὰ μὴν
πῇ ποτέ: θὰ γείνω - παραδείγματος χά-
ρι - γιατρός, τί μοῦ χρειάζεται τοῦτο,
τί μοῦ χρειάζεται τὸ ἄλλο; Ὅχι ὅλα
χρειαζονται ὅλα πρέπει κανεὶς νὰ τὰ
ξέρῃ στοιχεῖως ὡς γιὰ ὅλα πρέπει

νὰ ἔσῃ κάποια ἰδέα. Τότε μπορεῖ νὰ
λέγεται ἄνθρωπος γενικὰ μορφωμένος.
Κι' ὁ γενικὰ μορφωμένος ἄνθρωπος,
παντοῦ καὶ πάντα, ἐπικρατεῖ.
Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΗΛΗ

Εθνολογήματα τοῦ Ραγκαβῆ :

— Ὁ Ἀλέξανδρος Ραγκαβῆς ἦτον ἀπὸ
τοὺς πλέον ευφυολόγους ἄνδρας τῆς ἐπο-
χῆς του καὶ πλεῖστα ἀνεκδοτὰ του ἀνα-
φέρονται. Ὁβτω, κατὰ τινα ἀνακτορι-
κὴν δεξιότην, εἰς τὸ Βερολίνον, ὅπου ὁ
Ραγκαβῆς ἦτο τότε πρέσβυς τῆς Ἑλ-
λάδος, ὁ Αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος Α'.
ἔσπευσε πρὸς αὐτόν, τὸν ἔλαβεν ἐκ τῆς
χειρὸς καὶ εἶπε μεγαλοφώνως: «—Δὲν
φαντάζεσθε, κύριοι, πόσο μισῶ τὸν ἄν-
θρωπον αὐτόν!» Καὶ ὁ Ραγκαβῆς: —
«Μεγαλειότατε, εἶνε ἡ μόνη τῆς ζωῆς
μου περιστασις, καθ' ἣν δὲν συναντῶ-
ται τὰ αἰσθημάτά μας.»

Ἄλλοτε, βοηθῶν τὸν συνάδελφόν του
πρέσβυν τῆς Τουρκίας, νὰ φορέσῃ τὸ ἐκα-
νωθῆρι του, καὶ ἀκούσας τὸν Ἑλλᾶν
πρέσβυν νάπορῃ: «Πῶς; ἢ Ἑλλὰς
βοηθεῖ τὴν Τουρκίαν;—Ναί, ἀπεκρίθη
ὁ Ραγκαβῆς, ἀλλὰ διὰ νὰ φύγῃ.»

Ἱστορικὴ ἔμεινε καὶ ἡ ἀπάντησις του
πρὸς τὴν κυρίαν Βίσμαρκ, ὅταν τὸν ἠ-
ρώτησεν, εἰς ἕνα γεῦμα, ἂν θέλῃ ἀδελ-
γὴν Μακεδονίαν (τὴν γνωστὴν σαλάταν):
— Ἄλίγην μόνον; Ὀλόκληρον, παρα-
καλῶ, Ἰψηλοτάτη!»

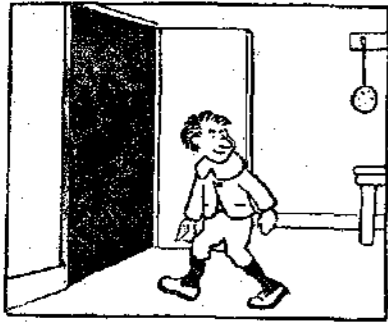
Καὶ τὴν νύκτα *—Αἱ γεωργικαὶ
ἐργασίαι γίνονται συνήθως τῆς ἡμέρας.
Ἄλλ' εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἢ ὅποια
τρέφει τῶρα μὲ τὰ σιτάρια τῆς ὅλον
σχεδὸν τὸν κόσμον, οἱ καλλιεργηταί,
διὰ νὰ προσθάνουν, θὰ ἐργάζονται καὶ
τὴν νύκτα. Καὶ αὐτὸ χάρις εἰς μιὰν
ἀπλουσιότητα ἐφευρέσειν, ποῦ ἔγενενεν εἰς
τὴν Νέαν Ὁυαλλίαν τῆς Αὐστραλίας:
Δύο ἰσχυροὶ λαμπτήρες ἀπευληθῆν ἐ-
φηρμάσθησαν εἰς τὸ ἀποκλίνοντον ἄσ-
τρον, τὸ ἔδρας οὕτω φωτίζεται λαμ-
πρὰ καὶ ὁ γεωργὸς εἰμπορεῖ νὰ ἐξακο-
λουθῇ τὴν ἐργασίαν του καὶ μετὰ τὴν
ἄσιν τοῦ ἡλίου.

Ἐπίκαιρον: *—Φίλος τῆς Διαπλά-
σεως μᾶς ἀνακονεῖ, ὅτι ἐδιδάσασεν εἰς
μιὰν ἐφημερίδα κατὰ ἔξυπνότερον ἀπὸ
ἐκεῖνο τὸ λογοπαίγιον ποῦ ἐδημοσιεύ-
σαμεν διὰ τὸ κριθαρὰκι. Εἶνε
τὸ ἐξῆς:

«Τὸ γνωστὸν γαλλικὸν ρητὸν la cri-
tique est aisée, l'art est difficile (ἡ
κριτικὴ εἶνε εὐκόλη, ἡ τέχνη εἶνε δύσ-
κολη), πρέπει τῶρα νὰ προφέρεται οὕτω:
Λὰ κριθικ ἐτ αἰζέ, λ' ἄρτ ἐ
ντιφισίλ.»

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΠΩΣ ΕΠΙΨΑΘΟ Ο ΛΙΧΟΥΔΟΓΑΤΟΣ ΚΩΣΤΑΚΗΣ

Ο μικρός Κωστάκης, ο λιχουδόγατος, κάθε βράδυ, την ώρα που έλειπε η μητέρα του, έπληγαινε στην κοιλία, άνοιγε το ντουλάπι, άρπαζε κανένα βάζο γλυκό και κατέβαινε ήσυχα στο περιβόλι, όπου

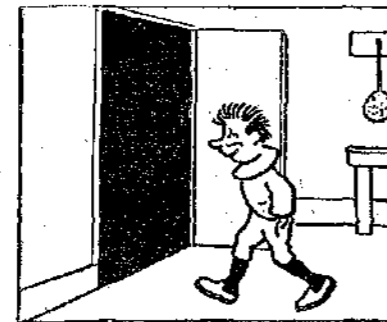
τόξευε στο δόλο, με κίνδυνο να στομαχιάσει. Μια μέρα, η μητέρα του Κωστάκη παρατήρησε ότι τα γλυκά της έλειπαν κι άπεφάνισε να ανακαλύψει τον κλέφτη. Έρωτησε τον Κωστάκη, αλλά αυτός ένοχοποιή

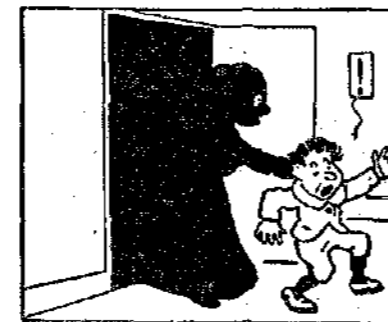
σε την αδελφή του. Τι κάνει τότε η μητέρα; Βάφει το πρόσωπό της με μαύρο μερκόμο, κρύβει τα χέρια της σε μαύρα γαντιά, βγάζει την άσκη της ποδιά και χώνεται δόλοληρη στο σκοτεινό ντουλάπι των

γλυκών. Σε λίγο, γά σου ο λιχουδόγατος! Βλέπον το ντουλάπι άνοιχτό, όπως πάντα, και νομίζων ότι η μητέρα του βγήκε να ψωνίσει, προχωρεί θάρρα γά να πάρει, κατά τη συνήθειά του κανένα βάζο

γλυκών. Σε λίγο, γά σου ο λιχουδόγατος! Βλέπον το ντουλάπι άνοιχτό, όπως πάντα, και νομίζων ότι η μητέρα του βγήκε να ψωνίσει, προχωρεί θάρρα γά να πάρει, κατά τη συνήθειά του κανένα βάζο

που χόρτασε. 'Αλλά του άδειξε, του λιχουδόγατου, γά να μάθει γά μην κλέβη γά γλυκά και γά μην ένοχοποιή την αδελφή του...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ

(ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ)

(Συνέχεια και τέλος. Ίδε σελ. 129.)

Ποιά από τα δυό θά νικούσε; Ο Γεράρδος, μολονότι τα λόγια του γέροντος τον είχαν συγκινήσει, έδισταζε ακόμη. Όλη εκείνη τη νύκτα τριγύριζε έξω, αναποφάσιτος.

Την άλλη μέρα, 15 'Ιουλίου, η Γαλλία εκήρυξε τον πόλεμο κατά της Γερμανίας· κι ο Γεράρδος, χωρίς να μπορεί να είδοποιήσει τον παππού του για τη νέα του άποφάσι, γύρισε να πάρη τη θέσι του μεταξύ των συστρατιωτών του.

Ο πόλεμος έτελειώσατε. Παντού οι Γάλλοι ξαναρχίζουν τα έργα των και προσπαθούν να εξαλείψουν τα ίχνη της καταστροφής και να εξασφαλίσουν πάλι την εύημερία της χώρας.

Ο γέρος με τη Σιμόνη ζούν ακόμη στο ίδιο έξοχικό σπίτι. Η άφρωσιωμένη έγγονή δεν είχε άριση

ούτε στιγμή τον τυφλό παππού, και όλοι οι κάποι, όδες ή στερήσεις που υπέφερε, δεν της άπέσπασαν ούτ' ένα παράπονο. Από τον Γεράρδο, καμιά είδησις 'Ενόμιζαν πως είχε πάη στην 'Ελβετία και δεν άνέφεραν πιά το όνομα του λιποτάκτη...

Έξαφνα, ένα πρωί, ο ταχυδρόμος τους πήγε ένα γράμμα. Η Σιμόνη τό πήρε και με τρέμοντα χέρια τ άνοιξε. Είχε μίαν άγνωστη υπογραφή, αλλά έλεγε σπουδαία... 'Ω, με πόση συγκινήσι ή έγγονή έδιάβασε το γράμμα εκείνο στον παππού της!

Ήταν από τον στρατιωτικό γιατρό, που θεράπευε τον Γεράρδο, γιατί πληγώθηκε βαρεια σε μιά μάχη, κ' έμεινε πολύν καιρό ξαπλωμένος στο κρεβάτι ενός νοσοκομείου...

Ο νέος είχε πολεμήση ήρωικά, γά να εξαγνίση την πρώτη του άποφάσι περί λιποταξίας. Είχε πολεμήση σά λεοντάρι, άφηρών όλους τους κινδύνους και σκορπίζων γύρω του τον θάνατο. Έλαβε πολλές πληγές και υπέφερε

καιρό. Εύτυχώς τώρα ήταν καλά. Μόνο που ούλειπε το δεξί του χέρι, γιατί είχαν αναγκασθή να του τό κόψουν.

Στον στρατιωτικό γιατρό, που έδειξε μεγάλο ενδιαφέρο γι' αυτό το καλληκάρι, τ άειχε πη όλα. Του είχ' έξιμολογηθή και τή στιγμήματα του δελτία και τή δυστύχημα που έπροκάλεσε τή ήμέρα της καταγίδος. Κι ο γιατρός, συγκινημένος, έγραψε ο ίδιος στον τυφλό, γά να του άναγγείλη, σε λίγο ο Γεράρδος θά γύριζε, συντροφευμένος από ένα καλό στρατιωτικό όφθαλμίατρο, που θά κύτταζε αν τ ά μάτια του γέρου είχαν θεραπεία.

Πραγματικώς, σε λίγες ήμέρες, ο παππούς έσφιγγε στην άγκαλιά του τον γενναίο πολεμιστή. 'Αλλά όταν ο όφθαλμίατρος του έπρότεινε να του κάμη έγγείρησι, ο γέρος άρνήθηκε λέγων, ότι τώρα που ξαναβρισκε τον Γεράρδο όπως τον ήθελε, όπως τον άνειρεύετο, ή εύτυχία του ήταν τελεία και τίποτ' άλλο δεν έπιθυμούσε γ' αυτό τον κόσμο.

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ

(Μυθιστόρημα υπό Α. FERGUSON)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια)

Άλλά ή άδυναμία αυτή μου πέρασε γρήγορα. Και τότε, ή πρώτη μου δουλειά ήταν να βγω από τή σπιτι, γά να κρυθώ κ' έγώ.

Στην άρχή, μου ήλθε να καταφύγω στο Κρυφόδενδρο. Έπειτα όμως έτιέφθηκα, ότι αυτό θά ήταν επικίνδυνον και γά τον Φραντζέσκο και γά μένα, γιατί οι Μπαρμπούτζηδες μπορούσε να με ιδούν και να μάκολουθήσουν. Έπρεπε να βρω άμέσως κανέν' άλλο μέρος, κατάλληλον γά να κρυθώ. Άλλά ποιό, που;

Τότε μου ήλθε μιά έμπνευσις, που μ' έγέμισε έλπίδα.

Έβλεπα καθαρά, ότι και αν άκόμη οι Μπαρμπούτζηδες δεν κατόρθωναν ως τέλος να βρουν ούτε τον Φραντζέσκο ούτε έγμένα, πάλι ή κατάστασις θά έμενε φοβερά επικίνδυνη. Οι κακούργοι αυτοί μπορούσαν εξαίρετα να πορφατίσουν να μείουν στο νησί, σαν κυρίαρχοι, ως τή στιγμή που θάβλεπαν από μακρὰ τήν θαλαμηγό του πατέρα μου. Κι ο πατέρας μου μπορούσε εξαίρετα να μη γυρίση πριν από δυό άκίμη ή μέρες. Στο διάστημα λοιπόν αυτό, έγώ κ' ο Φραντζέσκος, δεν θά μπορούσαμε να βρούμε από τους κρυφώνες μας, χωρίς να διακινδυνεύσαμε τή ζωή μας.

Κι' έν' άλλο άκόμη ρόδο είχα, σπουδαιότερο: Ο Φραντζέσκος, άμα δεν άκουγε γρήγορα τή σύνθημα που συμφωνήσαμε γά να βγη από τή Κρυφόδενδρο, θάησυγούσε γά μένα, θάποφάσιζε να έλθη να ιδη τί μ' έκαμαν οι Μπαρμπούτζηδες κ' έτσι θάπερτε μόνος του τή μαχαίρη τους.

Όλ' αυτά τ άειδα κλύ καθαρά σε μιά στιγμή. Άλλά ή άνάγκη που παρουσιάζετο, να βρω και γά μένα ένα καλό κρυφώνα, μου έγέννησε μιά ιδέα: Πριν βγω από τή σπιτι, είχα πάρη μαζί μου τ ά ναυτικά γυαλιά του πατέρα μου, ένα καθρέπτη του ξυρίσματος κ'

ένα μικρό σημειωματάρι δικό μου, από τ άγαπητότερα πράγματα που είχα. Κι' όταν τ ά έβαλα όλα στην τσέπη, μου φάνηκε πως έπαιρνα ένα θησαυρό.

Βέβαιος, ότι οι Μπαρμπούτζηδες δεν μπορούσαν να με βλέπουν, έτρεξα από τή σπιτι ετ' άκρογιάλι, από ένα μικρό μονοπάτι, που τή έσκιάζαν δένδρα στραβά.

Σ' εκείνο τή μέρος, οι βράχοι της άκρογιάλις ήταν σχεδόν κάθετοι. Επιστάθηκα από τής ξεσκιασμένες ριζες ενός δένδρου, που ήταν στην άκρη-άκρη, κρεμάσθηκα κ' άφέθηκα να πέσω, από ένα ύψος δεκαπέντε ποδιών.

Έκει κάτω, ο βράχος προχωρούσε λιγάκι κ' έτχημάτιζε ένα μικρό πλάτωμα, σαν όροπέδιο, όπου μπορούσαν να σταθούν δυό-τρεις άνθρωποι όρθιοι. Κι' αυτό τή όροπέδιο ήταν σκεπασμένο όλόγυρα από βράχους. Έρεπε δηλαδή να τή ξέρη κανείς, γά να πάη να τή βρη.

Από κάτω, σε βάθος εκατόν εξήντα ποδιών, ή θάλασσα άφριζε κ' έπρηδούσε στους σκοπέλους.

Αυτή ή σπηλιά, γιατί ήταν πραγματικώς σά μιά σπηλιά, μ' έγαγνήτιζε. Η δυσκολία, ο κίνδυνος που ήταν, ή τόμη που έχρειάζετο γά να εθάση κανείς ως αυτή, έγμεγάλωνε ακόμη τή γοητρό της. Γά μένα, ήταν άνεκαθεν τή μυστικό μου καταφύγιο. Στο βάθος, υπήρχε μιά μικρή κόγχη, ένα άδυτο, όπου ένα παιδί τολμηρό,

μπορούσε να κρυβή απ' όλα τ ά μάτια, εκτός από τ ά μάτια των γάρων και των θαλασσοπουλιών.

Όπτικός Τηλέγραφος.

Άλλά δεν μου έχρειάζετο ακόμη αυτό τή άδυτο: πρώτα... είχα κάτι άλλο να κάμω...

Τους Μπαρμπούτζηδες δεν τους έβούρουν πιά. Ήταν δυνατό να φαντασθή κανείς απ' αυτούς να σκύψη από τους ψηλούς βράχους, γά να με ιδη μεί τή σπηλιά;

Έπρεπε τώρα να εκτελέσω τή σχέδιό μου.

(Έπειτα συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

«Κρεμάσθηκα κ' άφέθηκα να πέσω...» (Σελ. 137, στ. γ')

— Πώς; τού είπε τότε ο γιατρός· δεν θέλεις λοιπόν να βλέπης τήν έξασμένη πληγή του έγγονου σου και τή μετάλλιον τής στρατιωτικής άνδρείας που λάμπει στο στήθος του;

— Ά έχετε δική; έφώναζε ο γέρος. Γά ναπολαύσω μιά στιγμή τή τοιο θέαμα, άξίζει να υποφέρω κάθε πόνο! Γιατρέ μου, είμαι στη διάθεσί σας. Κάμετέ με ό,τι θέλετε. Θα φανώ γενναίος σαν τόν έγγονό μου!

Υστερ' από δυό μήνες, ο γέρος μπορούσε να βλέπη και τή άκρωτηριασμένο χέρι του Γεράρδου και τή μετάλλιον που έλαμπε στο στήθος του. Άλλά περισσότερο απ' όλα, τόν εύχαριστούσε να βλέπη τή λάμψη εκείνη της εύτυχίας, που δίνει στο πρόσωπο τού ανθρώπου ή συναίσθησις ότι έκαμε τή καθήκόν του.

(Cl. Leclerc) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

δ'. — ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΡΑΓΚΑΒΗΣ

(Συμπλήρωμα)

Έπικαν εις τή προηγούμενον φύλλον, ότι ο Άλεξανδρος Ραγκαβής ήτο άριστοτέλης τού σίχου εις τήν καθαρεύουσαν. Κανείς από τους ποιητές τής εποχής του, δεν ή λογία γλώσσα υπεράει εις τήν ποιήσιμ, — εκτός εις τήν επτανησιακήν του Σολωμού και των άλλων, — δεν έγραψ' στροφή, τόσον ήρωϊκά, λαφυράς, με πλουσις και άπρόσπυτος όμοιοκαταληξίας, ως άι στροφαι του Διονύσου Πλου και των άλλων ποιημάτων του Ραγκαβή. Άλλ' ο ποιητής έγραψε και εις τήν δημοτικήν. Όπως όλοι σχεδόν τής εποχής του, μεταχειρίετο και ο Ραγκαβής και τας όλα γλώσσας. Πολλοί δέ φρονούν, ότι ο δημοτικός του σίχου, έχει ακόμη περισσότεραν χάρην και ώραίονητα. Περ: συμπλήρωσιμ λοιπόν τής φουσιολογίας του ποιητού, δίδομεν εδώ και μερικά αποσπάσματα γνωστωτάτου ποιήματός του τής νεωτέρας γλωσσικής μορφής.

Ο «Κλέφτης»

Μαύρη είχε ή νύκτα σά βουνά, στους βράχους πέφτει χιονί. Μές' στ' άγρια και σά σκοτεινά, Στής τραχείας πέτρας, σά στενά, Ο κλέφτης ξεσπαθίωνα.

Στό δεξί χέρι τή γυμνό Βαστή άστροσελένι. Παλάτι έχει τή βουνό Και σκέπασμα τόν ουρανό Κ' έλιπιδά τή τουφέκι.

Μητέρα, κλαίς. Άναχωρώ, Να μ' εύχηθής γυρνω 'Ενα παιδί σου σε στερω, Όμως να ζήσω δεν μπορώ 'Αν ζώ γά να δουλεύω.

Βαρεία - βαρεία βουλι' ή γή, Ένω τουφέκι πέφτει. Παντού τρομάρα και σφαγή, Έδώ χαμός, εκεί πληγή... Τόν σκοτώσαν τόν κλέφτη!

*Ιδε τον 'Οδηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΜΩΝ

Συνδρομή του Κ. Κερ. Β

25 ΜΑΡΤΙΟΥ

Γιατ' ήταν όλα σκοτεινά, γιατί ήταν όλα μαύρα; Μή του χειμώνα σύνερα σκεπάσανε τον ήλιο;

Όχι, προσμέναν λευτεριά προσμέναν Άγια Λαύρα, Νάστραφον, γά σκορπίσουνε τὸ φῶς τους στην ὑψηλία!

Τὰ σκέπαζε όλα ἡ σκλαβιά του Τύραννου τὸ χέρι, τὸ δολοφονοῦ, τὸ ἀτιμοῦ ἔκανε ὁ τιμωροῦσε Γέροντες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ περνοῦσε ἀπ' τὸ μαχαίρι, ἔβγδνε σπίατα καὶ δακρυγόνα καὶ κληρονομία κρηιοῦσε.

Ἔτσι περνοῦσαν τῆς σκλαβιάς τὰ ματωμένα χρόνια! Κι' ὑπομονοῦσαν ὅλοι τους, σφιγγοντας μέσ' στὰ στήθει Τὸ ἀχτί, τὴν ἐκδίησι! μὰ δὲν μποροῦσε αἰώνια νὰ θριαμβεύη τὸ ἀδικιο, πατώντας τὴν ἀλήθεια...

Κ' οἱ πρώτοι μαζευτήκανε τρανοὶ παλληκαράδες Κι' ὠρκήστηκαν ἡ Δευτεριά νὰ δώσουνε στὴ χώρα ἢ γ' ἀποψιάνον ἕτοι τους. Πλοῦστοι, λαός, καπλάδες Μαζή μ' αὐτοὺς ὠρκήστηκαν κι' ἐπρόσμεναν τὴν Ὁρα.

Κι' ὅταν καμπάνες γιορτινές, διαλάλησαν στὴν Πλάσι Τῆ Σὺλληφι τῆς Μαριάμ, κάτου στὴν Ἄγια Λαύρα Τῆ Δευτεριάς ἡ Ἑλλάδα μὴ εἶχε σφραγισαλιστῆ Φτεροῦριζε τὸ Λάβρο καὶ τὸ φιλοῦσε ἡ αἶρα.

Ὅχτ' ἡ χρόνιας τὸν Τύραννο πολέμαγε ἡ Ἑλλάδα. Τὸ Φῶς τὸ Σκότος σκόρπισε Κι' ἔφεξε τὰ οὐράνια. Τῆ γῆ, τῆ καίσι διλόκληρη, τῆς Δευτεριάς λαμπάδα. Που τὴν κρατοῦσε ἡ Ἑλλάς Μὲ δίκρα, π'ερρηφάνια.

Νικητὴς τῆς Αἰθρίας

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

25 Μαρτίου 1821.

Ἄνάβει ἡ σπίατα ποῦ δὲ φωντῶση τὴν πυροκαῖά. Ὅπως ὁ ἀγγελὸς φέρνει στὴ Μαρία τὸ θεϊκὸ πνεῦμα ποῦ σὲ ἐννεα μῆνες θὰ ἐνανθρωπίσει γιὰ νὰ σώσῃ τὴν οἰκουμένη, ἔτσι καὶ ὁ Πατὴρ τῶν Γερμανῶν φουὰ πνοὴ στὴ λιποθυμισμένη Ἑλλάδα, ποῦ σὲ λίγο θὰ συντριβῆ ἀλλοῖδες καὶ δεσμά.

Ὁ σπόρος πέφτει σὲ γόνιμη γῆ. ποτιομένη ἀπὸ αἷμα καὶ δάκρυα πέντε αἰώνων. Χαίρε Ἑλλάς!

1 Ἰανουαρίου 1822.

Ἄνθιζει τὸ πρώτο μπουμπουκι τῆς ἐλευθερίας. Στὴν Ἐπίδαυρο, κάτω ἀπὸ ἓνα δέντρο, ἐνῶ ὄχι μακριὰ βροντᾷ ἀκόμη τὸ καρνοφύλι, ἡ πρώτη Ἐθνοσυνέλευσις κηρύττει τὴν πολιτικὴ ὑπαρξί καὶ ἀνεξαρτησία τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Ἔνε τὰ γενέθλια τῆς Νέας Ἑλλάδος ποῦ προβάλλει γεμάτη σφιγῆς ἀπὸ τὰ δεξιὰ τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς μεσαιωνικῆς. Ἀνοίγονται μπροστὰ τῆς δεξιοῦντες ἀπερροῦντο, καὶ δάφνες φυτρώνουν ἀμέτρητες, ἡ δάφνες ποῦ θὰ τὴν στέψουν τὸ 1912 καὶ 13.

Ἑλλάς Ἀνέστη!

25 Μαρτίου 1917.

Ἔχει καὶ ἡ Ἑλλάς τὸν Γολγοθὰ τῆς. Μ' ἂν χωμάσει τὸ ἄστρο τῆς, δὲν θὰ σβῆσει ποτέ. Στῆζει λυπημένη τὸ κεφάλι, μὰ ἀνάβει πάντα ἡ ἐλπίδα μέσα τῆς.

Ἡ Ἑλλάς θὰ ζήσῃ!

Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος

ΔΙΑΦΟΡΗ ΚΑΡΔΙΑ

Ἄνθοςτόλιση αὐλὴ ἀνοίγεται μπροστὰ στὰ μάτια μου. Τ' ἀνθισμένα κόκκινα γερνία τῆς δὲν μ' ἔλκουν βέβητα. Μὰ τότε γιὰτὶ στέκο δὴ πέρα; Ἄκου τὴν καρδερίνα τί ὄμορφα ποῦ τραγουδεῖ! Μπᾶ! ἔς τὸ σπύτι μέσα, δυὸ κανάκια ἔχουμε. Ὅσο κ' ἂν πῆς, τὸ σπύτι δὲ μπορεῖ νὰ βγῆ μὲ ντυμένο ναγαρινιάν! Ἔνε χαριτωμένα τὰ κακαριώματα τῶν πουλιῶν.

Ἔνας μαῦρος κόκορας μὲ τὴν παρὰ του, τί ὄρατα συζήτησι ποῦ ἔχει! Ναι! μὰ ἀπ' τὸ ἄλλο παρὰ τῆς κἀμαρας, φαίνεται ἄλλη αὐλὴ, μὲ λευκὰ τρανταφύλλα ἔς τους γύρω ψηλοῦς τοίχους. Κ' ἀνάμεσα ἀπ' τὰ πυκνοφύλλα τὰ δέντρα, ποῦ κ' εἶ μέσα δίνουν συναυλία τὰ πουλιά, ἓνα πλήθος ἀπὸ μαργαριτρε μ' ἀνεμῶνες εἶναι φυτρωμένες.

Ἡ αὐλὴ ποῦ βλέπω, δὲν ἔχει πυκνοφύλλα δέντρα ἀνεμῶνες δὲν ἔχει. Ἐς τῆς φτωχῆς, ἔς τῆς σπασμένες τῆς τῆς πλάκες, δὲν ἐφύτρωσε ὡς τὰ τῶρα μαργαρίτα. Ἐς τοὺς γύρω τῆς ψηλοῦς τῆς τοίχους δὲν ἐπαπλώθηκε ὡς τὰ τῶρα τρανταφύλλια τὸ λιγερό κλωνί. Μὰ ἔς τὴν αὐλὴ ποῦ βλέπω, ξύλινο, γέριμο, φαγὸ καναπεδάκι βρισκεται. Δυὸ φτωχῆς γηροῦδες, κάθε βράδυ, τὸ τιμοῦν. Ἐς τὸ ἴδιο καναπεδάκι κάθονται, τὰ ἴδια ροῦχα φοροῦν, τὰ ἴδια πράγματα βλέπουν. Μὰ ἔς τὸ φτωχὸ τους τὸ γέριμο τὸ πρόσσωπο, δὲν εἶδα ποτέ μου ὡς τὰ τῶρα, τὴν ἐκφορὰ τὴν ἴδια.

Ρώτησα: ποῦσαν πῶς εἶνε ἀδερφάδες, «μὲ ἴδια τύχη, μὰ μὲ διάφορη καρδιά». Ἴδια τύχη, μὰ διάφορη καρδιά... Ναι κατὰ λαβαίνο. Ἡ αὐλὴ μοσχοβολᾷ ἡ καρδερίνα κελαιδεῖ ἡ γηροῦδες πάντα ἴδιες: ἡ κόπες κἀνον βόλτες. Ἡ ἄσπρη σπάζει κάποιον φυτὸ.—Τὸ φυτὸ θὰ ξαναανοῖξῃ, θὰ ξαναφουτῶσῃ μὰ πόσες μερὲς θὰ ζῆσῃ ἡ κότα; Ἀπὸ βέβαια θὰ λῆθ τὸ μεῖδιμα τῆς μὲς γηροῦδας. Κ' εἶνε εὐτυχ-

σμένη κ' ἡ αὐλὴ εἶνε ἔς τὴν καρδίᾳ τῆς.—Τὸ καὶμένο τὸ λουλουδι νὰ χαθῆς, παληόκοτα. Ἡ καρδερίνα κελαιδᾷ μὰ δὲν τὴν ἀκούει. Κ' εἶνε δυστυχισμένη. Καὶ ἔς τὴν καρδίᾳ τῆς μέσα τὸ σπασμένο βέλσκειται φυτὸ.

Τί λοιπόν; νὰ τὴν ἀκούει τὴν καρδίᾳ; Νὰ μὲς μελὴ γιὰ τὸ φάγωμα τοῦ φυτοῦ; Ἡ νὰ τὸ βλέπουμε νὰ τρώγεται καὶ μὲς νὰ σκεπτομεθα τὸ εὐχάριστο, νὰ παρηγορούμεθα, μὲ τὴν ἰδέα πῶς τὸ φυτὸ θὰ ξαναεῖωση καὶ θὰ ξαναφουτῶσῃ; Ἰε;

ΕΡΗΜΟΚΚΛΗΣΗ

Ὅντας κυττάζω ἀπ' τὸ παράθυρό μου, ἐσένα πάντα βλέπω, Ἐρημοκκλήσι! Κ' εὐθύς ὡς ἡ ματιὰ μου σ' ἀντιφύσει, σὲν ἀλλαγμένο νοιώθω τὸν ἑαυτὸ μου...

Χωρὶς νὰ θέλω, τὸ λευκὸ οὐνερό μου μέσ' στοὺς λευκοὺς σου τοίχους ἔχο κλεισθί.

Κοντὰ σου κ' ἡ ψυχὴ μου ἄς φτερονοῖσῃ ἀλαφρομένη ἀπ' τὸν βαρὺ καϊμὸ μου...

Μέσα μου μὴν ἀγάπη ἔλω γιὰ σένα, ποῦ ἐπόθησα τὴν ὥρα τοῦ θανάτου, νὰ γύρω τὸ κεφάλι μου, ἀπὸ κάτου

σὲν ἴσκι σου... Μὲ μάτια σφαλισμένα τί γλῆκὰ θὰ κοιμώμουν... Κι' ἀπ' τὴ δὴσῃ γύρω μου ὁ ἥλιος εὐδα νὰ σκορπίσῃ... Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες

Ο ΚΟΙΜΗΣΕΙΣ ΦΡΟΥΡΟΣ

Ἦσαν αἱ παραμοναὶ τῆς φοβερῆς μάχης τῆς Ἰένης. Αἱ Γαλλικαὶ μεραρχαὶ ἐστρατοπεδεύσαν ἀπέναντι τῶν Γερμανικῶν καταυλισμῶν, ὕστερον ἀπὸ μακρὰν πορείαν. Ὁ Μέγας Ναπολέων, φοβούμενος νυκτερινὴν ἐπίθεσιν, διέτρεχε τὸ στρατόπεδόν του μὲ μερικὸν ἀπὸ τοῦ ἀξιωματικούς του. Αἰρήνη βλέπει ἓνα σκοπὸν, ὁ ὄποιος δὲν ἤδυνῆθῃ ν' ἀντιστῆ εἰς τὸν ὕπνον. Προχωρεῖ μόνος πρὸς αὐτόν, τοῦ παίρνει σιγα τὸ ὄπλον, χωρὶς νὰ τὸν ξυπνίσῃ, καὶ κἀμινε αὐτὸς τὸν φρουρὸν ἀντ' ἐκείνου.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ὁ στρατιώτης ἐγείρεται καὶ βλέπει ἐκπληκτός ἐκείνον ποῦ τὸν ἀντικατέστησεν. «Ὁ Αὐτοκράτωρ» λέγει, «εἶμαι χαμένος!»—Μὴν ἐκπληγτῆσαι, φίλε μου, τοῦ λέγει ὁ Ναπολέων «εἶς ἓνα γενναῖον, ὅπως σὺ, εἶνε ἐπιστραμμένον ν' ἀνταποθῆ ὀλίγας ὥρας ὕστερον ἀπὸ τὸ σὺς ταλαιπωρίας. Ἄλλοτε ὁμοῦς διύλεγε καταλληλοτέραν ὥραν».

Νικητὴς Ἰσπότης

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Ἔνας ἰατρὸς ἐπέστρεψε κάποτε εἰς τὸν ρύπτην του μίαν ἐνοχημασίαν, διότι δὲν τοῦ ἐπήγαινε καλά.

Ὁ ρύπτης, συναντήσας μετὰ τιμὰς ἡμέρας τὸν ἰατρὸν εἰς τὴν κηδεῖαν ἑνὸς τῶν ἀσθενῶν του τοῦ λέγει:—Ἄ! γιατί, τί εὐτυχὴς ἄνθρωπος ποῦ εἶσθε σεις!

— Διάτ; ἐρωτᾷ ὁ ἰατρὸς; — Διότι, ἀπαντᾷ ὁ ρύπτης δὲν οὐδ' ἐπιστρέφουν ποτὲ τὴν κακὴ σας ἐργασία!.. *Παιρτῆς τοῦ Αἰγαίου*

ΠΑΙΔΙΚὸΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Μίμης διηγείται τὸ ὄνειρον ποῦ εἶδε. — Ἦμῶν λέγει, μὰζὶ μὲ τὴν Κατίνα... Ἐξακολουθεῖ ἀκόμη, ἀλλ' ὕστερα τὰ περ-εῖται, δὲν ἐκ θυμῶντα καλά...Καὶ ἀποστεινωμενος ἔφατο πρὸς τὴν Κατίναν: — Βοήθησέ με λοιπόν, τῆ; φωνάζει πῆ; ἐσὺ νὰ παρακατῶ! — Τί νὰ πῶ; ἀπαντᾷ ἡ Κατίνα. Δὲν ξέρω... Κιὸ Μίμης; — Μ' ἀφοῦ ἦσαν μὰζὶ; Ἐστάλη ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς Ἐλευθερίας

Εἰς τὸ Σχολεῖον. Ὁ καθηγητὴς: — Τί ἔκαμε τότε ὁ Ἄρι-στέλης; Ὁ μαθητὴς: — Ἐπαγγέλει εἰς τὰς Ἀθήνας. Ὁ καθηγητὴς: — Εἶτα; Ὁ μαθητὴς: — ... Ὁ καθηγητὴς: — Εἶτα; ...κατόπιν; Ὁ μαθητὴς: — Ὁῦτα! Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἀπογόνου τοῦ Καίσαρος

Ὁ Νίκος ἔχει κἀκεῖ πάλι κάποια ἀναξία καὶ λέει ἡμέματα στὴ μητέρα του γιὰ νὰ δικαιολο-γηθῇ ἀλλὰ ἡ μητέρα του τὸν καταλαβαίνει καὶ τοῦ λέει: — Πρόσσει, Νίκο, δὲν κάνει νὰ κρύβεις ἀπὸ μένα τὴν ἀλήθεια. — Φάξε με, καλὲ μαμμά, καὶ θὰ ὄῃς πῶς; ἔν σου κρύβω τίποτα. Ἐστάλη ἀπὸ Δημ. Παπανικολάου

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἰδε Ὁδηγὸν Κερ. ΒΒ']

Table with columns: α.) Παίγιον, ΔΕΙ, ΡΑ, ΝΙ, ΣΟΣ, ΠΡΟΥ, ΜΗ, Α, ΣΑ, ΝΗ, ΣΜΥΡ, ΣΟΥΣ, ΚΟ, ΚΕ, ΤΑΡ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ σὺλλαβοὶ αὐ-ται ὡστε νὰποτελεστοῦν τὰ δνόματα πέντε πόλεων τῆς Μ. Ἀσίας.

β.) Διπλὴ Μαγικὴ Εἰκὼν ἀνευ εἰκόνος Ἐστάλη ἀπὸ Παναγ. Ἀλεξοπούλου

Θεμιστοκλή, διάβασε καὶ τὴ Διάπλα-σί σου, ἀλλὰ ὕστερα θυμήσου γιὰ νὰ μοῦ φέρῃς καὶ τὰ δυὸ πράγματα ποῦ σου εἶπα. — Ποιὰ καλέ; — Νὰ τὰ ξαναπῶ;

γ.) Ἀπὸ τοὺς Γαλλομαθεῖς Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Χρυσῆς Καρδιάς Vnt* - c*nt*nt - d* - p** - c' - e** - e**e - **aj*te** - *i**e

Νάναγνωσθῆ τὸ ρητὸν τοῦτο, κατὰ τὸ ἦμισυ φωνηενδιόλητον καὶ κατὰ τὸ ἦμισυ ἑλλειποσύμωρον. Ἀσέας τοῦ 15ου φύλλονο α.) Ἐσοκαθόντες ὡ. γ.) F πῶρ τῆς Διαπλάσεως. CRI - β.) 1. Ἐν - ἔν, εἰς CREME - εἰ; ἐξ - ἔξ. 2. Ἡ FREGATE Κίνα. IMAGE ETE E

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Βιβλία τεχνικά, μορφωτικά καὶ ἡθικά, ἐπι-δοθέντα ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδιῶν.

- Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰ-κόνας) δρ. 6. Χρυσῶδ. δρ. 8. Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, δρ. 0,60. Τὸ Ὄμμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκό-νες) δρ. 3,50. Χρυσῶδ. δρ. 5. Δευκωμα Μικρῶν Μυστικῶν, Ἐκαστον τετραδίον δρ. 0,15 Δέση 7 τετραδίων δρ. 1.— Δέση 15 τετραδίων δρ. 2.— Δέση 25 τετραδίων δρ. 3.— Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν (ποιήματα) δρ. 1,50. Χρυσῶδ. δρ. 2,50. Ἡ Νῆα (20 εἰκόνας) δρ. 3,50. Χρυσῶδ. δρ. 5. Παιδικοὶ Διάλογοι (Κουρτίδου). Σειρὰ Α' δρ. 1,20. Σειρὰ Β' δρ. 1,20. Παιδικὸν Θέατρον (Σενοπούλου) δρ. 2. Χρυσῶδ. δρ. 3,50. Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἐκ-σταν δρ. 0,50. Χρυσῶδ. τὰ 3 ὄμοῦ, δρ. 2,50. Ἡρόδος ὁ Νικίον (24 εἰκόνας) δρ. 3,50. Χρυσῶδ. δρ. 5. Ὁ Ἡρωικοπόλης (24 εἰκόνας) δρ. 3,50. Χρυσῶδ. δρ. 5. Ὑπερ Πατριδὸς (35 εἰκόνας) δρ. 3,50. Χρυσῶδ. δρ. 5. Ὁ Φῶτης. Ἐμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαρματσίδου, δρ. 0,60.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Ἀθῆναι, 38, 88δς Ἐθριπίδου τὴν 21ην Μαρτίου 1917.

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΚΑΙ ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Ἡ προέβια τῶν Δημψηφισματοῦ πρακτεῖ-νεται ἀκόμη ὀλίγας ἡμέρας. Μέχρι τῆς 25 Ἀ-πριλίου δεχόμα ψηφοδέλτια. Μετὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, θὰ κλειστοῦν αἱ κάλπαι καὶ ὁ ὄρῃσις ἡ διαλογῆ, ἔτε θὰ ἔχη ἀρθῆ ὁ ἀποκλεισμός, εἶτε θὰ ἐξακολουθῆ.

Ὅσον διὰ τὰ Ψευδώνυμα τοῦ 1916, τὰ κρατῶ πάντοτε εἰς τὴν δέξιαν τῶν κατόνων των. Παρ-ρατεῖνω ἐπὶ τὴν προθεσίαν τῆς ἀναεώσεως ἐπ' ἀόριστον. Ὅταν θάρθῃ ὁ ἀποκλεισμός, τότε θὰ δώσω μίαν τελευταία προθεσίαν, ἐντὸς τῆς ὁποίας οἱ κάτογοί των, ποῦ θὰ ἐπικοινωνοῦν πλέον μὰζὶ μου, θὰ εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ τανα-εώσουν, ἔσοι θέλουν, ἔνοσεται, γὰ τὰ κρατήσουν. Πρὸς τὸ παρόν, δὲν τὰ δίδω εἰς κανένα.

Δὲν ἀμφιβέλλω, Ἀγαθοβιολέττα, διὰ τὴν ἀγάπην σου. Θὰ ἤθια ὁμοῦ νὰ οἰονομηθῶ ὀλί-γον κατρὸν καὶ νὰ μοῦ γράψῃς συχνόπερα, ὅπως μὲ εἶχες καλομαθημένη.

Καὶ ἰὸ Ἰσαοῦδὴ τῆς Δευτεριάς διαβίξει τὸ φύλλον μου διὰ φορῆς: Τὴν πρώτη φορὰ, γρή-γορα - γρήγορα, γιὰ νὰ ἰδῆ ἂν τοῦ ἀπαντῶ τὴν Ἀλληλογραφία, γιὰ τὴν συνέχεια τῶν μυθιστο-ρημάτων καὶ ἔν γένει γιὰ τὸ περιεχόμενον ἀλλὰ τὴ δεύτερη σιγᾶ-σιγᾶ, μὲ τὴν ἡσυχία του, γιὰ νὰπολημδέσῃ τὸ ὕφος καὶ τὴ γλώσσα. Πάντα χρειάζεται ὁ ἀσπερικός, Μάρκος Ι. Β., ἔχει ποῦ λέγεις, καὶ ποτὲ κ' εἰς δὲν τὸν παρα-λέπω. Καὶ εἰ; τὰ Ἑλληνοσάμωρον δηλαδὴ καὶ εἰ; τὰ Φωνηεντόλιπα, ὅταν μία λέξις δὲν ἔχη κανὲν

φωνῆεν ἢ κανὲν σάμωρον, διὰ νὰ δηλώσῃ τὴν ὑπερξίν τῆς δηλοῦται μ' ἓνα ἀσπερικόκο. Κάποτε, εἰς τὰ Φωνηεντόλιπα, καὶ μὲ δυὸ καὶ μὲ τρεῖς, εἰν ἀπετελεῖται ἀπὸ δύο ἢ τρία φωνηέντα (οἰ, ἀεῖ, κτλ.)

Τοῦ κάκου φοβήθηκα; Δέξα τοῦ Ἑλληνο-σμοῦ, διὰ δὲν ὀβέβαινε φύλλον ἐξ οἰτίας τῆς ἔ-περγίας τῶν ἡλεκτροτεχνιτῶν. Ἡ Διαπλάσις ποῦ εἶνε ἐδδομαδιαία, μπερὶ νὰ τυπώσεται, μὲ τὴν ἡσυχία τῆς, καὶ σὲ γειροκλήθων πιστηρίων. Μόνον αἱ καθημερινὰ ἐρημερῆς; ποῦ πρέπει νὰ συνετάσσονται καὶ νὰ τυπώσονται εἰς ὀλίγας ὥρας, ἔχουν ἀνάγκην ἡλεκτρικῆς τα-χύτητος.—Ὁ κ. Φαίδων ἔχρη πῶλύ ποῦ ἐρί-σται; διὰ κὶ ἐπταίνο! Ἐπιστολαὶ του ὑπερ-βείωνιν ὅλας τῆς ἄλλης; εἰ; ὠραιότητα καὶ διδα-κτικότητά.

Ὁ Ἀποκρήμνος Βράχος μοῦ γράφει: «Τὰ φυλλάδια ποῦ μοῦ ἔστειλες τὸ περασμένον Σάβ-βατον ἔγειναν ἀνάγκαστα ἀπὸ τοῦ; συμμαθητά; μου, περισσότερον ἀπ' ὅλα τὰ προηγουμένα. Κ' ἐγὼ δὲν ξέρω γιατί. Φαίνεται, ἐπειδὴ ὁ κ. Σπιδ ἄρχισε πᾶς ἀνακαλύψεις του, τὰ παιδιὰ σπυδῶν νὰ γνωρίζουν ἂν τὸ δωρατὸν γρηγορότερον αὐ-τὸν τὸν τύπαν.» Φυσικά, τὸ ἐνδιαφέρον τῶν μυ-θιστορημάτων μας ἀξίζει ὄλον, καὶ ὅσον αἰ-ξάνει, τῶσον περισσότερον ἀνάρπαστα θὰ γίνω-νται τὰ φύλλα.

Μὰ δὲν εἶπα κ' ἐγὼ, Φιλόπατρις Ἑλληνο-σπούδα, διὰ τὸ κομμάτι ἐκείνο ὅτ τὸ μετέφρασε; ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ; Δὲν ἦσαν ὑποχρεωμένη νὰ ξέρῃ; διὰ τὸ μετέφρασε καὶ ἄλλοι; καὶ τὸ ἐδημο-σίωσε ἄλλοῦ. Ἐπειδὴ ὁμοῦ πολλοὶ τὸ κατήγ-γειλαν ὡς ἀντιγραμμένο, ἔπρεπε νὰ τὸ ἀναφέρω, διὰ νὰ σὲ δικαιολογήσω.

Ἐπροῖθε εἰς τὸν Πειρικῆ, —μοῦ γράφει ὁ Στρα-τηλάτης τῶν Ἑλλήνων, —εἶδα ἓνα ἐφημεριδοσώ-λον ποῦπολοῦσε Διάπλασις, καθεταὶ ἑκπλωμένος ἔς ἓνα πᾶγκο καὶ νὰ διαβίξῃ τὴν Ἐβελίττα. Στὸ πιάτ του ἐστῆκοντο ἄλλα δυὸ λουστρένια καὶ τὸν ἀκούων μὲ μεγάλη προσοχῆ. Ὑστερα μπάι-νω στὸ τραῦ, καὶ τί νὰ ἰδῶ; Ὁ εἰσπράτωρ εἶχε ἓνα φυλλάδιό σου καὶ τὸ ἐδιείχθη! — Δὲν τὸ ξέ-ρεις, φίλε μου; Τὸ καλὸ πρᾶγμα εἶνε γιὰ ὅτι οὐ τὸν νόσμο... Ὁ Π. Κ. σου ἔστειλε τετραδίον, ἀλλὰ θὰ ἐχάθῃ εἰ; τὸ τετραδριόκενον. Τὸν εἶδο-ποίησα νὰ σοῦ στείλῃ ἄλλο.

Ὁ Γερμανοκίαις ἐπ' ἔχει, διὰ μὲ ὅλον τὸν ἀ-ποκλεισμόν, ἡ ἐφετηνὴ Ἀλληλογραφία εἶνε ζωηροτέρα ἀπὸ τὴν περηνήν. Ἐνὶς φίλος; του, λέγει, ἐμετρησε τὰ ἐφετηνὰ ψευδώνυμα καὶ τὰ βρήκε 356, ἐκ τῶν ὁποίων 227 ἀνήκουν σὲ ἀγο-ρία καὶ 129 εἰς κριτότα. Καὶ συμπαρανῖσι: «Φαντάσου λοιπὸν ἔταν ἔνωθουν καὶ οἱ ἄλλοι φίλοι σου, τί κίνησαν ποῦ θὰ ἔχη!» Μὰ νὰ ἰ-δοῦμε πότε...

Δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε σγχοτέρα ἡ Σελίς Συνερ-γασίας, Χουσαλλίς. Πρῶτον γιὰτὶ πρέπει νὰ δημοστεῖσι καὶ ἄλλη ὅλη κ' ἐπομένως μοῦ χρειά-ζεταὶ ὁ τόπος, δεύτερον γιὰτὶ τὰ ἐκλεκτὰ κομμά-τια δὲν φθάνουν νὰ τὴν γεμίσουν σγχοτέρα καὶ τρίτον, γιὰτὶ ὅσοι δὲν δευδέχον μὲ τὴν ἴδια εὐχαριστήσι τὰ φιλολογικὰ γυμνάσματα τῆς Σε-λίδος, ἐκτὸς μερικῶν ποῦ τυχαῖον ἐξαιρητικῶς φράτα. Ποιῖ; νὰ εἶνε ὁ σπουδαιότερος λόγος; Καὶ οἱ τρεῖ; μοῦ φαίνεται...

Ὁρῶντας ἐπιστολὰς μοῦ ἐστειλαν αὐτὴν τὴν ἐδομάδα καὶ οἱ εἶχῃ; Μυκὴ, Παῦλος Χλωμός, Ἰνθεσιώτακι, Ἰερὸς Ἀγών, Ἑλληνι-κὸν Ἰδεώδες, Χρυσῶφωτῆ Ἑλιπίδα, Μεσογ-μακὴ Ἀκτὴ, Σανθὴ Πουνηποπούλα, Ἡ-μέρα τῆς Ἐλευθερίας, Ἑλληνοπούδα, Ροζβύ-ρος ὁ Κατακτητὴς, Ἀδριοσκιμμένος Κουραμ-πίες, καὶ Νικητὴς τῆς Αἰθρίας. Ἐφέτελεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοῦ εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ των λόγια.

Ἐλαδα ἐπίσης κ' ἐδιείδασι μὲ μεγάλην μου εὐχαριστήσιν τὰ πρώτα γράμματα τῶν νέων μου φίλων Ὁρῶντας Ἀδσοος, Κοσταντινὸν Μ. Ζ. καὶ Μικροῦ Ἀχαιοῦ. Ἐλπίζω, διὰ τῶρα ποῦ ἔκαμαν τὴν καλὴν ἀρτήν, θὰ ἐξακολουθήσουν.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αυτήν τήν εβδομάδα έλαβα τὰ έξής :
«Τυρός». — «Ανοΐξες». — «Η τέξες». — «Δι-
μύναια παρμένα...» — «25 Μαρτίου». — «Ο κλω-
τος δέν είνε εδουχία». — «Τιξίτι, γόρω στήν
τάξι και γόρω στόν κόσμο». — «Πάσχα». — «Α-
χοριό και φτηνό κεφάλι». — «Παρίπονο μπου-
κέτου». — «Πιό. Πιπέματα και διάφορα διά τούς
Έδδ. Διαγωνισμούς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

ΙΟδών ψευδώνυμον άγκρίζεται ή άναναοσται,
άν δέν συνοδεύεται από τού δικαιώματος δρ. 1.
Τά έγκρινόμενα ή άναναοσμένα ίσχυουν μέχρι τής
30 Νοεμβρίου 1917. Όσα συνοδεύονται από Α ά-
νήκουν εις Άγρία, και άσα από κ. εις Κορίθια.
Νέα ψευδώνυμα: Φιλοποίηση, ά. (ΠΖ).
Αναναοσσεις ψευδωνύμων: Αθανάσιος
Αιάκος, ά.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ναταλλά-
ξουν: ο Αθανάσιος Αιάκος (0) με Απο-
κρημον Βόσχορ, Ύδραρ "Υδραρ — ή
Μηνιά (0) με Φιλοπατρίδα Έλληνοπούλαν,
Ξανθήν Παιγικηποπούλαν, Ξανθήν Έλληνο-
πούλαν, Τρισούγενη, Ίριδα, Στεννιαχω-
τάκι, Αλέν — ή "Ηρωσ Βιολισσίου (0) με
Νικητήν τής Αθρίων, Ξανθήν Παιγικηποπού-
λαν, Κλέφτικο Βίλι και με έλου; τούς "Ηρωσ
και τας "Ηρωίδας — ή Αίτοκουάτεια του Βυ-
ζαντίου (0) με Χρυσόφτερον Έλαιδα, Έλλη-
νικόν Ίδαώδες, Διάττονα Αστέρη — ή Χρυ-
σαυγή (0) με Ωρίαν Δύση, Έλληνικόν Αί-
μα, Ναπολέοντα Α', Φίονοι — ή Κλέφτικο
Βόλι (0) με Τροχόδι τής Δευτεριάς, Παύ-
λον Χλωμόν και με έλα τὰ ψευδώνυμα τὰ ά-
ναναοσμένα εις τήν Έπαναστάσει του 21 — ή
Αόθα του Έλληνισμού (0) με Θαλασσοπούλι
του Στόλου, 13ην Μάϊου 1915, Χρυσόφτερον
Έλαιδα — ή Αεροβολιόνα (0) με Ωράων
Δύση, Φίονοι, Έλληνικόν Αίμα, Ναπο-
λέοντα Α'.

Η Διαπλάσις άσπάζεται τούς φίλους τής:
Ίωάν. Κ. Κ. (ψευδώνυμον λαμβάνουν μόνο
οι συνδρομηταί) Άλλω; τού προτεινόμενον, κατά
τόν Κωνοισμύν, δέν ειμιαρεί να έγκριθί ήτοι
διξ συνδρομητήν) Άγκάθι (δύνασαι ευχαρι-
στώ διά τὰς φροντίδας;) Μπαμπούαν (ευχαρι-
στώ διά τὸ ζεσπόδωμά ήτοι τὰ χριματα
κάλε μήνη) Παν. Καρ. (δίδει δέν έιηρωθή
δέν ένοσσε δει σε τόσες χιλιάδες που λαμβάνω,
είνε άσμπωσι; να δημοσιωθί ήν;) Τρισού-
γενη (ή πῶ πῆν φίλη και έτι δέν συμφωνεί
με τὰ περί Νηστειας και έτι άν βλήη να μάθη
και τὸ διατί, ής σου φανερώσει ήνομα και διεύ-
θυνσιν δια να τής γράψης) Θορίμβου του Δι-
καίου (έστειλα τὸ άλλο άλλά ήτοι άσμπωσι;) Τε-
άροκον (βεβαίως, ο άποκλεισμός τού; έμποδίξει)
Πανελληνιον Πόθον (δεκατά) Βαυβαρομάχορ
Έλλάδα (έλα θέ γίνουν) Ίωάν. Γ. Καλ. (με-
λέτι λουπόν, άπό άπό τὸ έρίστα; ήζαρτάται
ή ήξακολούθησι;) Χρυσάυτην (έστειλα και άλλα
δύο) Θαλασσοπόρορ τών Κυκλάδων (χαίρω που
έγινας καλά συμπόνητι, δίδει αυτός; που λέγει,
μου στέλλει πολλά, πάρα πολλά, και τὰ περι-
σσότερα άρατα; μπορεί να είναι τὸ ήνο μ' ήνα άλλω,
που μου στέλλει όλίγα και όχι όλα καλά;)
Παγώδημο "Ονειρο (καλό θέ ήταν, ήτοι άύ-
τών τών συγγραφέων, τὰ κατάλληλα δια παιδιά
είνε όλίγα και πολυμετεχειροσόμενα) ύτάρχει
Έξαρνα κάποιο «Άλογ» τού Τοιστό που με-
τεργάσθη κ' ήνώ δέν ήρω πόσε φορέ; 1) Χρυ-
σόφτερον Έλαιδα (έλα ήλφθησιν) Δημ.
Μεσρ. (ζητείς άδύνατα; ήδη όλην Συνδρο-
μητού, Καρ. Α', β 8, εις τὸ 1ον φύλλον έ. ή.)
Ζωήν Η. (ό αριθμός; σς είναι 694.) Αίέξαν-
δρον τόν Μακεδόνα (χαίρω που έγενε; καλά;)
Αναστ. Σ. Παπ. (τι έ΄αβ; ή Μ. Είχων δέν
είνε δια να δημοσιωθί;) Αύτοκουάτεια του
Βυζαντίου, Πατριδα τών "Ηρωών, Ναυτάκι
των Σπειτών κτλ. κτ).

Ροβόρον, Φωτεινήν Σάντην, Γέωρ - Αθ-
μον, Ξανθήν Παιγικηποπούλαν, Πάσκον, (Έλαβι,
εύχαριστώ.)
Διάττονα Αστέρη, Ούράνιον Θίλαν (Ε-
στειλα.)
Εις όσα επιστολάς; Έλεβα μετά τήν 20ην
Μαρτίου, άπαντήσώ ει; τὸ προσεχί.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ του τόμου τής Διαπλά-
σεως του 1916, κόκκινα
με χρυσά γράμματα, δι' όσους θέλουν να
χρυσοδοσούν τὰ φυλλάδια των εις τόμον,
είνε ήδη ΕΤΟΙΜΑ και κολλούται εις τὸ
Γραφεϊόν μας. Στέλλονται δε και τα-
χυδρομικώς προς τούς έμβάζοντας τὸ άν-
τίτιμον, άρχιμιάς 2.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια και τέλος του 162ου Διαγωνι-
σμού Δευτεμβρίου — Μαρτίου.

212. Αεξίγραφοσ

Τὸ πρώτὸ μου τήν κερχίην καλόπει,
Τάλλό μου άφρον κατά γενικήν
Τὸ τόνολόν μου άστρον που δέν πίπτει —
Κι' ά; τὸ φοβούται τούση, — εις τήν γήν.
Έστάλη υπό τού Εύγενίου Ίακώτου

213. Στοχειόγραφοσ

Χωρίς έμέ, δέν εμπορεί
Ίλαξ να λειτουργήσι
'Αλλ' ήν ο λόγι; ήξανα
Με άποκερσίσι,
'Αδικασ αίμα χέωρ, —
Τόνε, στα χέρινα μου κρατών,
'Ημπερ; εις πλήθη θεατών,
Κοντόν, εις ή άγώνισμα
Εδδαιμὸ άρχιων.
Έστάλη υπό Σ. Ι. Μακρυμυγάλου

214. Στοχειοτοπόγραφοσ

Ένώ; όρουσ τής; Έλλάδοσ;
'Εν κόψη; τὸ κεφάλι
Και τόν τόνον κατατάσας,
'Ενα ποταμόν μεγάλον
Τής; Ασίας; να προσβίλη
Οή ήθη; και θά θαυμάσι;
Έστάλη υπό τού Νεαρού Φιλοσφου

215. Πυραμίς

+ Οι ανατροί Χώρα τής Μ. Ασίας.
* + = Ζώνη τραχηλιών.
* * + * = Ίσρόν ήνωμα.
* * * + * * * = Ημέρα τής; ήβδομάδοσ.
* * * * + * * * * = Πολύτιμο; λίθοσ.
Έστάλη υπό τού Νεαρού Φιλοσφου

216. Κρητοπογραμμόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 2 = Άρχαίο; θεό; και άνωσ.
2 5 6 7 1 = Μιλάκων.
3 7 2 2 8 2 = Φυτόν.
4 8 6 1 2 = Μαγειρικόν σκεύοσ.
5 4 7 8 2 = Ούράνον σώμα.
6 7 2 2 1 = Ιόλι; τής; Ιταλίας.
7 6 6 8 2 = Ζών.
8 4 3 1 2 = Είδο; κλοίου.
Έστάλη υπό τής; Άλημανήτου Σόρορ

217—220. Κενυμμένα άνόματα ζώων
1. — Άλφια; υίδο; Θεού ήν.
2. — Άγάπα τόν πλησίον ήν; εαυτόν.
3. — Ω; ήμεγλόνη τὰ ήρω σου, Κύριε.
4. — Αναμείβονται οι άνέροτοι κ' εύχόνοσ.
Έστάλη υπό Παναγ. Χ. Κουβαρά

221—223. Συνληθόσισ παροιμιών

1. Όποιος; — — πολλά — — τὰ λίγα.
2. Ό χαλόσ; — στη — φαίνεται.
3. Σι — — δύο καρπούδια — χωρούν.
Έστάλη υπό τού Αποτόνου τού Καίσαροσ

224. Συλλαβική Άκροστιχίς

Αι άρχικαί συλλαβαί των κάτωθι ζητούμενων
λέξων άποτελούν άρχαίαν Ιστορικήν πόλιν;

1, Μούσι. 2, Θηοίον ή ποταμό; 3, Μη-
κό; άρχιμιασ. 4, Οία τής Σορίας;
Έστάλη υπό τού Σανταυμένο Σουριανό
225. Φωνητετόλιπον
Τ - δε - ζυρον - κ - υδρσ - σρ
Έστάλη υπό Εβαν. Ι. Μακρυμυγάλου

226. Γράφοσ
το
το α το Τ Τ Τ
το το Τ Τ Τ
τι
τι ωτι τι
τι
Έστάλη υπό τής Μεγάλης Έλλάδοσ

Τέλοσ του 162ου Διαγωνισμοσ.
Από τὸ προσεχί άρχίζει ο νέοσ.

ΛΥΣΕΙΣ

Αι λύσεισ του 1ου και 2ου φύλλου θε
δημοσιευθόν εις τὸ 19ον φύλλον. Όσοι
δέν τας έστειλαν άκόμη, εμπορούν να
τάσ στείλλουν μέχρι τής 8ης Απριλίου
τὸ βραδύτερον, λαμβάνοντες ότω μέροσ
εις τόν σήμερον λήγοντα 162ον Διαγω-
νισμόν Δύσων Πνευματικών Δοκησων

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
δύων αι λύσεισ, άδιακρίτωσ φυλλάδιον
έληφθησαν άπό 15—21 Μαρτίου

- ΑΘΗΝΩΝ: Μ. Η. Συνοδινόσ, Γ. Π. Γιαννα-
κόπουλοσ, Ι. Α. Καρονάσοσ, Κ. Α. Πετραρίνησ,
Έλληνοπούλο, Π. Η. Καρονάσ, Σπ. Α. Κογιό-
πουλοσ, Ι. Α. Καρονάσοσ, Σ. Κ. Αεγικόσ, θ. Α.
Κολοδόσ, Καλλιμάντιάρδοσ, Ι. Θ. Καλοδόχοσ, Α. Α.
Σήμελιόσ, Σοφία Κινάτου, Γρ. Χ. Αϊσέτησ,
Δώρα Κλαδά, Α. Ν. Θ. Κλαδάσ, Έλένη Ήται,
Γερμανόπουλοσ, Θ. Γ. Γιαννουλόπουλοσ, Στ. Γ.
Καλαρανόττοσ, Αδρ. Βασιλάτοσ, Ν. Ε. Παπαρ-
νόλοσ, Θ. Ηλ. Φουστόνοσ, Άγ. Ζαχοσ, Μάκοσ
Ι. Βαγκίνησ (όλοσ), Κωνσταντίνω Ν. Χρυσόκο-
λου, Γ. Ν. Μητσόπουλοσ, Κ. Π. Καρονάσοσ, ή-
λοποίηση, Δ. Ν. Νικολαΐδοσ, Ίωάννα Θ. Μπα-
κα, Κ. Π. Καρονάσοσ, Ζωή Ήται, Τ. Π. Χρυ-
σοβέργησ, Α. Α. Μόχοσ, Μαργαρίτα τού Άγροσ.
ΑΓΙΟΥ ΔΑΥΡΑΝΤΙΟΥ: Ν. Κ. Αϊλαίοσ
(όλοσ), Κ. Α. Τριανταφόλοσ (όλοσ).
ΒΕΛΛΟΥ: Ίερόσ Άγών.
ΒΟΔΟΥ: Τάχοσ Παροικισόπουλοσ, Κατίνα
Γ. Γιαννακοπούλοσ, Δ. Θ. Θεοδορίδοσ, Π. Γ. Βο-
τάλοσ, Κ. Ν. Γαντιόπουλοσ.
ΓΥΘΙΟΥ: Α. Ι. Καρομάτοσ.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Π. Ν. Παπανικηλακοσ.
ΛΑΡΙΣΗσ: Μ. Ν. Γιαννατάχοσ, Μιομιάσ,
ΔΑΥΡΕΙΟΥ: Ελ. Ε. Λουδοβίγησ, Κατίνα Γωίη.
Ι. Α. Παζαουλόσ, Ν. Α. Δαυρελιόπουλοσ.
ΛΕΩΝΙΔΙΟΥ: Γ. Νεάχοσ.
ΠΑΤΡΩΝ: Χαρολίτη Γ. Μπόμπια, Ίωάννη
Χαρολάπη, Νίνα Χ. Τελάνη, ΈΛΛΗ Χ. Τε-
άνη, Κ. Αναγνωστοπούλοσ, Αελέσ Π. Νικολά-
πουλοσ, Πάνοσ Κ. Τσιάνησ, Βιλεμίνη Παπε-
πολυχορούλοσ, Μ. Α. Σινάνοσ.
ΠΕΙΡΑΙΩσ: Ι. Π. Χαρομάσ, Εδοσ. Μανιά-
κούλοσ, Στ. Α. Καταρίνοσ, Ίω. Κ. Κοιροσάδοσ,
Άθ. Β. Σκαπόσ, Μαργητιή Βελόνη, Γιοδία ή.
Λάγκα, Γ. Έμ. Μεροτάνησ.
ΠΥΡΡΟΥ: Κ. Α. Παπακωνσταντινού.
ΤΡΙΠΟΛΕΩσ: Βασιλίκη Ν. Καρή, Μαρία
Ν. Βλάχου, Γ. Ν. Βλάχοσ.
ΧΑΛΚΙΔΟσ: Ίω. Στ. Παπαθανασίου, Π. Γ.
Μπακρήσ, Γ. Α. Νάκοσ.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Όλων τών άνωτέρω τὰ άνόματα έδρόθησαν εις
τήν Κληροσίδα και έληφθησαν άσ έξής τρέσ;
ΓΡΗΘΡΙΟσ Χ. ΑΔΕΣΑΚΗσ εν Αθήνασ;
ΤΑΚΗσ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟσ εν Βόλω;
ΙΩΑΝΝΗσ Κ. ΚΟΥΡΤΑΗσ εν ΠΕΙΡΑΙΩ, ο
όποιοσ ένεργάσθησεν δια τρέσι μήνασ από τής Α-
πριλίου.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΟΝΤΕσ τήμοροσ τής Διο-
πλάσεωσ και τής Βιβλιοθήκησ διὰ
να πωρησάσ όρατα τας όρασ όσ